

Світанок

КУПИТИ

Третя книга другого циклу «Нове пророцтво» серії світового бестселера «Коти-вояки».

Повернувшись до лісу, обрані коти мають переконати Клани об'єднатись і вирушити на пошуки нової домівки. Але як це зробити, якщо ніхто не знає, куди саме треба йти і що чекає попереду? Хіба повірять досвідчені провідники словам юних котів і борсучихи?

Небезпека вже зовсім поруч, і у знесилених, голодних Кланів обмаль часу. А Зореклан чомусь мовчить і не дає їм більше жодного знаку...!

Переклад з англійської — Катерина Дудка, Остап Українець. Оформлення — Олег Панченко. При перекладі тексту українською для опису загального устрою котячих кланів та громадянства їхніх членів була використана термінологія Національної скаутської організації України «Пласт».

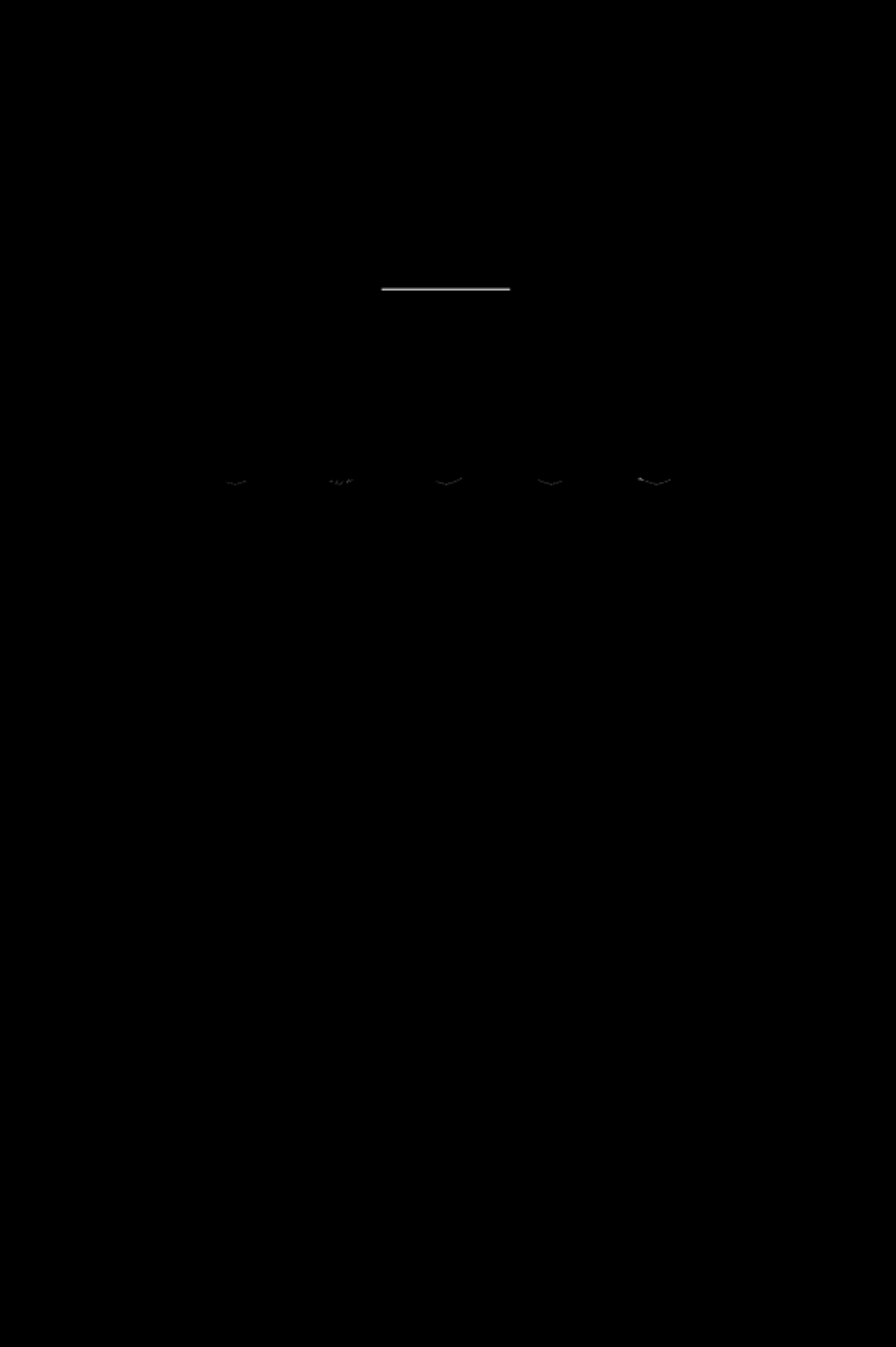
Ерін Гантер

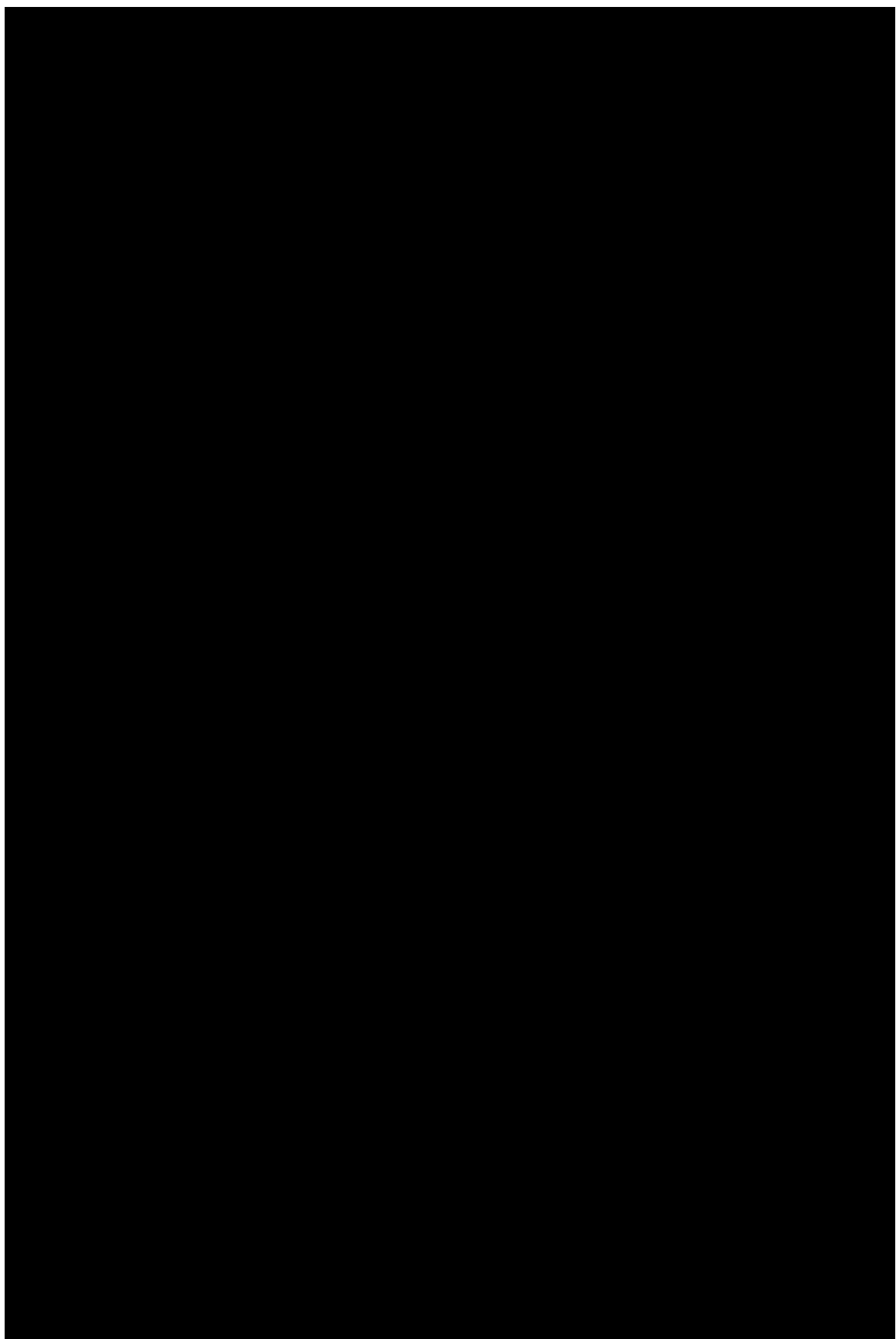

КОТГИ ВОЯКИ

Світанок

Кожна подорож починається з одного кроку,
і він залежить від нас...

Світанок

Erin Hunter
WARRIORS

The New Prophecy
Book Three: Dawn

Published by arrangement with The Van Lear Agency LLC

При перекладі тексту українською
для опису загального устрою
котятих кланів та громадянства
була використана термінологія
Національної скаутської організації України
«Пласт».

Гантер Ерін
Серія «Коти-вояки»
Цикл «Нове пророцтво»
Книга третя: «Світанок»

Пер. з англ. *К. Дудки, О. Українця*
Худ. *О. Панченко*
Х.: АССА, 2019

© Working Partners Limited, 2001

© ПП «АССА», 2020

© Панченко О. І., дизайн, 2019

© mrgaser, e-pub, 2020

ISBN 978-617-7661-86-2

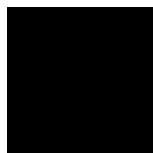
Аннотація

Повернувшись до лісу, обрані коти мають переконати Клани об'єднатись і вирушити на пошуки нової домівки. Але як це зробити, якщо ніхто не знає, куди саме треба йти і що чекає попереду? Хіба довіряться досвідчені провідники словам юних котів і борсучихи?

Небезпека вже зовсім поруч, і у знесилених, голодних Кланів обмаль часу. А Зореклан чомусь мовчить і не дає їм більше жодного знаку...

Ця книга належить **Видавництво «АССА», м. Харків.**

Громадянство

Громовий клан

Провідник

Вогнезір — вродливий яскраво-рудий кіт.

Воєвода

Сіросмуг — великий пухнастий сірий кіт.

Медикицька

Попелюшка — сіра пухнаста киця з пораненою лапкою.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Хмарохвіст — білий пухнастий кіт із впертою вдачею.

Шипокіготь — золотисто-карий смугастий кіт.

Золошуб — сірий плямистий кіт із синіми очима.

Ожинокіготь — темний брунатний кіт із бурштиновими очима.

Сажошуб — світло-сірий кіт.

Дощовус — сірий кіт із блакитними очима.

Карохвістка — плямиста кішка з бурштиновими очима.

Ясносерда — біла кішка з рудими плямами.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Листолапка — світло-кара плямиста кицька з бурштиновими очима та білими лапками. Учениця медикішки.

Вивірколапка — яскраво-руда кицька із зеленими очима.

Косариколап — довголапий котик із коричневим животиком та жовтими очима.

Мідиколап — темно-коричневий котик із бурштиновими очима.

Білолапка — струнка зеленоока киця.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Папоротехмарка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Крапохвістка — світла плямиста кицька.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Морозошубка — красива біла кішка з блакитними очима.

ТІНЬОВИЙ Клан

Провідник

Чорнозір — великий білий кіт із чорними як смола лапами.

Воєвода

Бурошубка — темно-руда кицька.

Медикіт

Дрібнохмар — мурий дрібненький кіт.

Вояки

Вохрошубка — норавлива темна кицька із зеленими очима.

Кедросерд — темно-сірий кіт.

Дубошуб — невеликий коричневий кіт.

Ночекрила — чорна кішка.

Королеви

Маківка — довгонога світло-коричнева кішка.

Старійшини

Носошморг — невеликий сіро-білий кіт, колишній медикіт Клану.

Валун — худий сірий кіт.

Річковий Клан

Провідник

Леопардозірка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Воєвода

Мрячконіжка — струнка, граційна кішка зі сріблястим хутром.

Медикіт

Багношуб — довгошерстий світло-бурий кіт.

Вояки

Шулікокриг — сильний кіт із лискучим темним хутром та синіми очима.

Бурешуб — темно-сірий кіт із бурштиновими очима.

Діжкохвоста — огрядна темнокоричнева кішка із зеленими очима.

Чорнокіготь — димчастий чорний кіт.

Новаки

Мільгокрила — вродлива кицька із золотистим хутром. Учениця медикота.

Шуваролап — чорний невеличкий котик.

Королеви

Мохошубка — муруга кішка.

Світоквітка — блідо-сіра кішка.

Старійшини

Тінешубка — темна сіра кішка.

Гучнопуз — темно-коричневий кіт.

Вітряний Клан

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — смугастий кіт.

Клаптевух — смугастий темний кіт.

Павотеніг — темно-сірий смугастий кіт.

Вільшанокрила — світло-коричнева кішка із блакитними очима.

Новаки

Воронолап — дрібний темно-сірий кіт із блакитними очима.

Ласколап — рудий кіт із білими лапками.

Королеви

Золоніжка — сіра кішка.

Білохвістка — невелика біла кішка.

Старійшини

Ранньоквітка — муруга кішка.

Вівсовус — кремово-коричневий смугастий кіт.

Плем'я Стрімкої Води

Цілитель Племені

Провидець Шпилястих Каменів (Скелевидець) — коричневий смугастий кіт із бурштиновими очима.

Звіролови

(коти та кішки, відповідальні за полювання)

Сіре-Небо-Перед-Світанком (Сірий) — блідо-сірий смугастий кіт.

Студня-Де-Пірнають-Рибки (Студня) — коричнева смугаста кішка.

Вартові печери

(коти та кішки, відповідальні за охорону печери)

Пазур-Стрімкого-Орла (Пазур) — темно-коричневий смугастий кіт, колишній очільник вигнанців.

Щербатий-Камінь-Де-Сидить-Чапля (Щерб) — темно-сірий кіт (колишній вигнанець).

Камінь-Під-Стоячою-Водою (Камінь) — коричневий кіт (колишній вигнанець).

Птаха-Вечірнього-Співу (Птаха) — сіра смугаста кішка (колишня вигнанка).

Щовб-на-Якому-Гніздяться-Орли (Щовб) — темно-сірий кіт.

Стрімкий-хід-За-Водоспадом (Стрімкий) — темно-коричневий смугань.

Ніч-Без-Зірок (Ніч) — чорна кішка.

Мамки

(кішки, які виношують або нещодавно народили кошенят)

Тінь-Крила-Понад-Водою (Тінь) — сіро-біла кішка.

Лет-Сполоханої-Чаплі (Лета) — коричнева смугаста кішка.

Коти поза Кланами

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі неподалік від лісу.

Круколап — гладкий чорний кіт, який мешкає на фермі з Ячменем.

Коді — смугаста киця з блакитними очима.

Саша — руда самітниця.

Ця книга належить **Видавництво «АССА»**, м. Харків.

Пролог

Зорі холодно миготіли над голим лісом, де вже запанував гіркий падолист. У підліску ворушилися тіні — худі постаті з прилиплим від морозної вечірньої роси хутром прослизали між стерням, наче вода між очеретом. Під кошачими шубками вже не вигравали м'язи, як колись: крізь тонке хутро просвічувалися кістки.

Вогнисто-рудий кіт, який вів мовчазний загін, підвів голову й занюшив повітря. Хоч увечері потвори Двоногів стихали, їхній сморід уже намертво вчепився до кожного відмерлого листка і гілки.

Кота заспокоювала постійна присутність запаху його подруги; знайомий аромат просочувався крізь ненависний сморід Двоногів і трохи пом'якшував його. Вона вперто трималася за його швидким темпом, хоча її слабка хода зраджувала давно порожній шлунок і недоспані ночі.

— Вогнезоре, — засапано сказала кішка, коли вони рушили далі. — Як ти думаєш, наші доньки знайдуть нас, коли прийдуть додому?

Вогнистий кіт смикнувся, неначе наступив на шпичку.

— Ми можемо лише молитися, Піскоштормо, — тихо мовив він.

— Але як вони дізнаються, де шукати? — Піскошторма озирнулася на широкоплечого сірого кота. — Сіросмуже, як думаєш, вони зрозуміють, куди ми пішли?

— О, вони нас знайдуть, — пообіцяв Сіросмуг.

— Як ти можеш бути такий впевнений? — прогарчав Вогнезір. — Нам треба було відправити ще один патруль на пошуки Листолапки.

— І втратити ще більше котів? — нявкнув Сіросмуг.

Очі Вогнезора затьмарилися боєм, і він поспішив уперед тінистою стежкою.

Піскошторма смикнула хвостом.

— Це було найважче рішення, яке йому коли-небудь доводилося робити, — прошепотіла вона до сірого кота.

— Він мусив спершу подбати про Клан, — прошипів Сіросмуг.

Піскошторма на мить заплющила очі.

— Ми втратили багатьох котів за цю повню, — нявкнула вона.

Мабуть, вітер приніс її слова, тому що Вогнезір повернув голову і суворо глянув на подругу.

— Тоді, можливо, на цьому Зборищі інші Клани нарешті погодяться, що нам треба об'єднатися проти загрози, — гаркнув він.

— Об'єднатися? — долинув викличний нявкіт смугастого кота. — Ти забув, як Клани востаннє відреагували на цю пропозицію? Вітряний Клан уже ледь не помирав від голоду, але ти міг з таким самим успіхом запропонувати їм поїсти своїх кошенят. Їхня гордість ніколи не дозволить їм визнати, що вони потребують чиеїсь допомоги.

— Тепер усе ще гірше, Порохошубе, — заперечила Піскошторма. — Як будь-який Клан може залишатися сильним, якщо помирають його кошенята? — її голос раптом затих, коли вона усвідомила, що щойно сказала. — Порохошубе, пробач.

— Модринка, може, й загинула, — зашипів Порохошуб. — Але це не значить, що я дозволю, аби Громовим Кланом командував хто-небудь чужий!

— Ніхто не збирається нами командувати, — пояснив Вогнезір. — Я все ще вірю, що ми можемо допомогти один одному. Ось-ось настане гололист. Двоноги зі своїми потворами відлякують нашу здобич усе далі, а те, що залишилося, їсти вже небезпечно. Ми не можемо боротися поодинці.

Раптом шепіт вітру між гіллям зріс до реву, і Вогнезір стишив ходу, нагостривши вуха.

— Що це? — прошепотіла Піскошторма, широко розплющивши очі.

— Щось діється біля Чотиридерева! — закричав Сіросмуг.

Він кинувся бігти, а за ним помчали Вогнезір та решта котів Клану. На верхівці звору всі вони вмить спинилися, задивившись у лощовину внизу.

Яскраві неприродні проміні світла, гостріші за сяйво місяця, продиралися між стовбурами чотирьох могутніх дубів, які охороняли це священне місце, відколи тільки з'явилися Великі Клани. Ще більше світла било з очей велетенських потвор, які повсідалися на краю галявини. Великий Камінь — широкий і гладкий сірий кругляк, з якого провідники Кланів щоповні звертали до Зборища, — здавався дрібним і зневаженим, як мале кошеня, що скрутилося на Громошляху.

Галявиною гасали Двоноги і щось одне одному кричали. Раптом повітря прорізав новий звук — скреготливий високий вереск, — і один із Двоногів підняв величезну лапу, яка зблиснула в яскравому світлі. Двоніг приклав її до стовбура найближчого дуба, і з дерева полетів пил, ніби кров, що бризнула з рани. Та блискуча лапа верещала, люто впиваючись у столітню кору, заглиблюючись усе далі в серце дуба, аж доки Двоніг знову не крикнув, і лощовина задзвеніла гучним тріском. Могутній дуб почав хилитися — спершу повільно, тоді швидше, швидше, аж доки не повалився на землю. Його гілля затріщало, вдарившись об замерзлу землю, а тоді запанувала мертва тиша.

— Зореклане, зупини їх! — нявкнула Піскошторма.

Але предки-вояки не подали жодного знаку, що вони бачать ці жахливі події біля Чотиридерева. Зорі холодно миготіли на синьому небі, а Двоніг тим часом перейшов до іншого дуба, готуючи свою верескливу лапу до наступного вбивства.

Коти нажахано дивилися, як Двоніг переходив галявиною, аж доки не повалився останній дуб. Чотиридерева — місця, де чотири Клани збиралися впродовж незліченних поколінь, — більше не було. Потвори Двоногів гарчали на краю галявини, готові кинутись розділяти здобич, а коти ніби застигли на верхівці схилу, нездатні поворушитися.

— Тепер ліс мертвий, — промурмотіла Піскошторма. — У нас більше не залишилось надії.

— Май відвагу, — очі Вогнезора замерехтіли, коли він повернувся до свого Клану. — У нас досі є наш Клан. Завжди є надія.

Розділ 1

Першим запах вересового пустиря почув Воронолап, щойно ранкове сонце освітило зрошену траву. Він не видав ні звуку, проте Вивірколапка помітила, як нагострилися його вуха, і відчула, як з нього трохи спала журба, що переслідувала його від самої смерті Перохвостої. Темний Вітряний кіт пришвидшив ходу, поспішаючи вгору схилом, де туман усе ще стелився над високими травами. Вивірколапка розтулила рота і глибоко вдихнула, а тоді нарешті відчула знайомий запах ялівцю й вересу в холодному ранковому повітрі. Вона ринула за Воронолапом, а за ними побігли Ожинокіготь, Бурешуб та Вохрошубка. Тепер вони всі відчували запахи вересовища; вони всі знали, що вже наближається кінець їхній довгій виснажливій подорожі.

П'ятеро котів мовчки спинилися на межі Вітряного Клану. Вивірколапка глянула на свого побратима Ожинокігтя, а тоді на Вохрошубку — Тіньову воячку. Поруч із нею Бурешуб, сірий вояк Річкового Клану, примружив очі від холодного вітру. Проте Воронолап найпильніше вдивлявся у порожнє поле, де він народився.

— Ми б не дійшли аж сюди без Перохвостої, — промурмотів він.

— Вона загинула, щоб нас усіх врятувати, — погодився Бурешуб.

Вивірколапці боляче було чути гіркий жаль у голосі Річкового вояка. Перохвоста була Бурешубовою сестрою. Вона загинула, рятуючи їх від кровожерного хижака, коли вони зустріли групу незнайомих котів у горах. Плем'я Стрімкої Води жило за водоспадом і слухало власних предків — не Зореклан, а Плем'я Вічного Полювання. Один гірський кіт полював на котів Племені ось уже багато повень, виловлюючи їх одне за одним. Коли він знову увірвався до печери Племені, Перохвоста зуміла збити гострий кам'яний шпиль, що звисав зі стелі, й скинути його на ненажерну потвору. Проте під час падіння Річкова воячка важко поранилася і тепер спочиває під камінням на території Племені, неподалік від водоспаду, що його невпинний шум води доправить хоробру кішку до Зореклану.

— Це була її доля, — тихо додала Вохрошубка.

— Її доля була закінчити з нами подорож, — прогарчав Воронолап. — Зореклан обрав її, щоб піти з нами до Сонцеспаду й почути, що скаже Північ. Вона не повинна була загинути через пророцтво іншого Клану.

Бурешуб підійшов до Воронолапа і підштовхнув його мордою.

— Хоробрість і самопожертва — це також частина вояцького правильника, — нагадав він. — Чи ти б хотів, щоб вона вирішила інакше?

Воронолап задивився на скуйовджену вітром вересову пустку й не мовив ні слова. Його вуха смикалися, ніби він намагався виловити з леготу голос Перохвостої.

— Ходімо!

Вивірколапка побігла вперед по траві, раптом відчувши нестерпне бажання чимшвидше закінчити цю подорож. Перед тим як піти, вона посварилася зі своїм батьком — Вогнезором, і тепер дуже переживала, як він сприйме її повернення. Коли вони з Ожинокігтем покидали ліс, то не сказали нікому, ні куди йдуть, ні для чого. Лише Листолапка, Вивірколапчина сестра, знала, що Зореклан обрав по одному коту з кожного Клану й уві сні наказав їм іти до Сонцеспаду, аби послухати пророцтво Півночі. Ніхто з них не сподівався, що Північ виявиться старою мудрою борсучихою, і ніхто й не уявляв, якими доленосними новинами вона поділиться.

Воронолап промчав повз Вивірколапку наперед, адже він знав ці землі краще за будь-кого з них. Новак побіг до заростей ялівцю і зник на кролячій стежці; від нього не відставала Вохрошубка. Вивірколапка пригнула голову, щоб не зачепитися вухами за колючки, біжучи вузьким тунелем. Ожинокіготь з Бурешубом мало не наступали їй на п'яти, вона відчувала, як під їхніми лапами двигтять земля.

Коли ялівець зімкнувся навколо неї, у пам'яті враз затріпотіли темними крилами спогади про сни, які її непокоїли — про темряву і замкнуте місце, сповнене паніки та переляку. Вивірколапка була певна, що ті жахливі сни якимось чином були пов'язані з її сестрою. Вона заспокоїла себе тим, що після повернення додому зможе точно дізнатися, де Листолапка. Але відчувши нову хвилю тривоги, руда новачка поспішила до світла.

Вона сповільнила рух, коли вибігла на відкриту галявину. Ожинокіготь та Бурешуб з'явилися прямо за нею, їхнє хутро було подерте гострими ялівцевими шпичками.

— Не знав, що ти боїшся темряви, — підначив подругу Ожинокіготь, порівнявшись із нею.

— Я не боюся, — заперечила Вивірколапка.

— Я ще ніколи не бачив, щоб ти бігла так швидко, — муркнув він і смикнув вусами.

— Я просто хочу швидше дістатися додому, — вперто відповіла Вивірколапка. Вона проігнорувала те, як Ожинокіготь з Бурешубом багатозначно перекинулися поглядами, проходячи повз неї. Вони втрюх подалися за Вохрошубкою та Воронолапом, які вже зникли в морі вересу.

— Як думаєте, що скаже Вогнезір, коли ми розповімо йому про Північ? — вголос міркувала Вивірколапка.

Ожинокіготь смикнув вухами.

— Хтозна.

— Ми ж лише передаємо повідомлення, — нявкнув Бурешуб. — Все, що ми можемо, — це переповісти нашим Кланам, що нам сказав Зореклан.

— Думаєш, вони нам повірять? — спитала Вивірколапка.

— Якщо Північ мала рацію, то навряд чи нам доведеться довго їх переконувати, — понуро зауважив Бурешуб.

Враз Вивірколапка збагнула, що останнім часом не думала ні про що, окрім повернення додому. Вона витіснила з пам'яті всі думки про загрозу, яка нависла над лісом. Та від Бурешубових слів її серце стиснулося зі страху, а в голові пролунала жахлива пересторога Півночі: *«Двоноги будують новий Громошлях. Скоро вони прийдуть із потворами. Вони викорчують дерева, потрощать каміння, земля розверзнеться від їхніх діянь. Для котів не буде більше місця. Якщо залишитесь — вас теж роздеруть, або загинете від голоду без здобичі»*.

А якщо вони спізналися? Чи є ще їм взагалі куди повертатися?

Вивірколапка намагалася заспокоїтися, пригадавши решту пророцтва Півночі: *«Але ви не залишитесь без проводу. Коли повернетесь, станьте на Великому Камені, над яким сяє Срібносмуга»*.

Вмирущий вояк вкаже шлях». Громова новачка глибоко вдихнула. Надія ще була. Та їм потрібно було дістатися додому.

— Я чую Вітряних вояків! — вигук Ожинокігтя повернув Вивірколапку назад на пустир.

— Нам треба наздогнати Воронолапа із Вохрошубкою! — крикнула вона. Потреба ставати перед загрозою пліч-о-пліч з товаришами за цю подорож стала вже інстинктивною, так що Вивірколапка й забула, що Воронолап сам із Вітряного Клану і що його Клан не завдасть йому шкоди.

Вона кинулася з вересу на галявину й мало не налетіла на худорлявого Вітряного новака. Вивірколапка завмерла і з подивом на нього глянула.

Новак був дуже маленький, ніби тільки-но покинув ясла. Він стояв посеред галявини, вигнувши спину й наїжачивши хутро, хоч очевидно програвав у силі Воронолапові та Вохрошубці. Коли з'явилася Вивірколапка, він стрепенувся, але хоробро залишався на місці.

— Я так і знав, що почув чужинців! — прошипів він.

Вивірколапка примружила очі. Невже цей жалюгідний клубок хутра насправді збирався побороти трьох дорослих котів? Воронолап і Вохрошубка спокійно дивилися на Вітряного новака.

— Совоньку! — нявкнув Воронолап. — Ти що, не впізнав мене?

Новак схилив голову набік і розтулив рота, щоб покуштувати повітря.

— Це я, Воронолап! Що ти тут робиш, Совоньку? Ти хіба не маєш бути в яслах?

Юний новак смикнув вухами.

— Тепер я Соволап, — форкнув він.

— Але ти ще не можеш бути новакон! — вигукнув Воронолап. — Тобі ж іще нема шести повень.

— А ти не можеш бути Воронолапом, — прогарчав смугань. — Воронолап утік.

Проте він таки розслабив м'язи і підійшов до Вітряного кота, який спокійно стояв, доки новак його обнюхував.

— Ти пахнеш чужинцем, — заявив Соволап.

— Ми пройшли довгий шлях, — пояснив Воронолап. — Але тепер ми вдома, і мені потрібно поговорити з Високозорим.

— Кому це потрібно поговорити з Високозорим? — раптом пролунав агресивний нявкіт, від якого Вивірколапка аж підстрибнула. Повернувшись, вона побачила Вітряного вояка, який надійшов з-за вересу, підіймаючи лапи, аби не поколотися. За ним брели ще двоє котів. Вивірколапка занепокоєно поглянула на них. Вони здавалися настільки худими, що можна було перелічити їхні ребра. Ці коти останнім часом взагалі здобичі не бачили?

— Це я! Воронолап! — нявкнув Вітряний новак, посмикуючи хвостом. — Павотеноже, невже й *ти* мене не впізнаєш?

— Звісно, впізнаю, — холодно нявкнув вояк. Він прозвучав настільки байдуже, що Вивірколапці стало шкода її друга. Це був зовсім не теплий прийом — а Воронолап ще ж навіть не розповів своєму Кланові погані новини.

— Ми думали, що ти помер, — нявкнув Павотеніг.

— Ну, але я живий, — Воронолап моргнув. — У Клані все гаразд?

Павотеніг примружив очі.

— Що ці коти тут роблять? — запитав він.

— Вони подорожували зі мною, — відповів Воронолап. — Я зараз не можу пояснити, але я все розповім Високозорому, — додав він.

Павотенога наче й не зацікавили Воронолапові слова. Вивірколапка відчула, як по ній ковзнув погляд миршавого вояка, і він зашипів:

— Нехай забираються з нашої території! Вони не мають тут бути!

Вивірколапка не могла не зауважити, що Павотеніг навряд чи був у стані вигнати їх, якби вони відмовилися піти, але Ожинокіготь виступив наперед і схилив голову перед Вітряним вояком.

— Звісно, ми підемо, — нявкнув він.

— Нам все одно треба повертатися до наших Кланів, — зауважила Вивірколапка, але Ожинокіготь застережливо на неї глянув.

— Тоді ворухіться, — форкнув Павотеніг. Він перевів погляд на Воронолапа. — Пішли, — гаркнув він. — Я поведу тебе до Високозорого.

Він розвернувся й рушив у дальній бік галявини. Воронолап смикнув хвостом.

— Але ж до табору в той бік, — нявкнув він, показуючи в іншому напрямку.

— Ми тепер живемо у старих кролячих норах, — сказав Павотеніг.

Вивірколапка побачила сум'яття й занепокоєння на обличчі Воронолапа.

— Клан переселився?

— Поки що, — відповів Павотеніг.

Воронолап кивнув, хоч у його погляді досі було безліч запитань.

— Можна мені попрощатися з друзями?

— Друзями? — промовив один із вояків, блідо-карий кіт. — То ти тепер вірний котам з інших Кланів?

— Звісно, ні! — вигукнув Воронолап. — Але ми подорожували разом понад повню.

Вітряні вояки непевно презирнулися, але не сказали ні слова, коли Воронолап підійшов до Вохрошубки й торкнувся до неї носом. Він з любов'ю потерся об Ожинокігтя й Бурешуба, а коли витягнув шию, щоб торкнутися Вивірколапки, новачка неабияк здивувалась такому щирому прощанню. Воронолапові найважче з них усіх давалося бути частиною групи, але після всього, що вони разом пережили, навіть він відчував ту нитку дружби, яка пов'язувала їх п'ятьох.

— Треба незабаром знову зустрітися, — стишено промурмотів Ожинокіготь. — Біля Великого Каменя, як казала Північ. Ми маємо побачити вмирущого вояка, щоб дізнатися, що робити далі, — він смикнув хвостом. — Може бути нелегко переконати наші Клани в тому, що Північ каже правду. Провідникам не сподобається те, що вони повинні залишити ліс. Але якщо ми побачимо вмирущого вояка...

— А чому б нам не привести наших провідників? — нявкнула Вивірколапка. — Якщо вони теж побачать вмирущого вояка, то повірять Півночі.

— Сумніваюся, що Леопардозірка погодиться прийти, — попередив Бурешуб.

— Як і Чорнозір, — додала Вохрошубка. — Ще не повня, тож між Кланами нема перемир'я.

— Але ж це так важливо, — наполягала Вивірколапка. — Вони *мусять* прийти!

— Ми можемо спробувати, — вирішив Ожинокіготь. — Вивірколапка має рацію. Це може бути найкращий спосіб розповісти їм новини.

— Гаразд, — нявкнув Воронолап. — Зустрічаємося завтра вночі біля Чотиридерева, з провідниками чи без.

— Чотиридерева! — вигук Павотенога знову змусив Вивірколапку підстрибнути. Вітряний вояк, вочевидь, почув їхню розмову. Вона відчула укол провини, хоч і знала, що в їхніх планах не було жодного натяку на зраду Кланам — якраз навпаки. Утім, у Павотенога, мабуть, були на гадці інші страхи.

— Ви не зможете зустрітися біля Чотиридерева. Бо від нього нічого не лишилося! — крикнув він.

У Вивірколапки кров застигла у венах.

— Про що ти? — запитала Вохрошубка.

— Усі Клани бачили, як Двоноги зруйнували його дві ночі тому, коли ми прийшли на Зборище. Двоноги і їхні потвори позрізали все до останнього дуба.

— Вони позрізали дуби? — луною прозвучало питання Вивірколапки.

— Так, я ж сказав, — гаркнув Павотеніг. — Якщо ви достатньо мишомізкі, щоб туди тепер піти, то самі побачите.

Вивірколапчине жагуче бажання повернутися додому, побачити свій Клан, тата, маму й сестру враз пронеслося над нею, наче хвиля, і її лапи засвербіли від потреби чимдуж бігти до лісу. Інші, вочевидь, відчували те саме; погляд Ожинокігтя посуворішав, а Бурешуб нетерпляче переминався з лапи на лапу.

Воронолап глянув на котів зі свого Клану, а тоді знову на друзів.

— Щастя вам, — тихо нявкнув він. — Я все одно думаю, що нам треба зустрітися там завтра, навіть якщо дубів уже немає.

Ожинокіготь та Бурешуб кивнули, а Воронолап розвернувся і подався за Павотеногом у верес.

Коли Вітряні коти зникли з виду, Ожинокіготь покуштував повітря.

— Ходімо, — наказав він. — Вохрошубко, ми будемо йти через стару борсучу нору до річки, але я думаю, що тобі варто залишатися з нами, принаймні доки не перейдемо кордон Вітряного Клану.

— Але мені було би швидше піти одразу напрямці до Громошляху, — заперечила Тіньова воячка.

— Безпечніше буде триматися разом, доки не перейдемо вересовище, — нявкнув Бурешуб. — Ти ж не хочеш, щоб тебе саму

впіймали на Вітряній території?

— Я не боюся Вітряного Клану, — прошипіла Вохрошубка. — Та й судячи із цих вояків, вони навряд чи готові битися.

— Але ми не повинні їх провокувати, — застеріг Ожинокіготь. — Ніхто ще не знає, ні де ми були, ні що ми маємо їм сказати.

— А ми ще не знаємо, що Двоноги тут наробили, — додав Бурешуб. — Якщо натрапимо на їхніх потвор, то краще, щоб ми все-таки були разом.

Вохрошубка якусь мить дивилася на товаришів, а тоді кивнула. Вивірколапка полегшено моргнула. Вона не хотіла так швидко прощатися з подругою.

Ожинокіготь рушив через пустир, а решта котів подалася за ним. Слабке падолистоє світло ледь-ледь прогрівало хутро на спині Вивірколапки. Коти бігли мовчки, і вона відчувала, як їхній настрій затьмарювався, наче небо хмарами. Від самих гір вони думали лише про те, як дістатися до лісу, мріючи опинитися вдома. Тепер Вивірколапці здавалося, що легше було би далі подорожувати, вічно мандруючи невідомими землями, ніж постати перед відповідальністю розповісти Кланам, що вони мусять або покинути свій дім, або зустрітися із жахливою смертю. Але попереду ще знак вмирущого вояка — і вони повинні довести це пророцтво до кінця.

Коли коти наблизилися до кордону, в їхні ніздрі вдарив сморід потвор Двоногів. Навколо — жодного сліду здобичі: ані пташини в небі, ані зайця в ялівці. На території Вітряного Клану завжди було важко полювати, але в повітрі чи в піщаному ґрунті відчувалися запахи здобичі. Тепер же зникли навіть канюки, які часто ширяли над широким вересовищем.

Четверо котів дійшли до верхівки, і Вивірколапка нервово ковтнула, борючись із нудотним рефлексом від все сильнішого смороду потвор. Вона глибоко вдихнула і змусила себе глянути вниз. Цілий шмат землі було вирвано з долини. Замість гладкого зеленого поля, яке вони завжди пам'ятали, зяяла коричнево-сіра рана. Вдалині ревіли потвори двоногів, пережовуючи землю своїми важезними лапами й залишаючи за собою саме багно.

Вивірколапка прошепотіла, тремтячи:

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ